

Hit, család, küldetés – Ökumenikus konferencia a Házasság Hetében

Hit, család, küldetés – a keresztény házasságban élő ember életterületeinek e három vetületéről és ezek összehangolásáról tartottak ökumenikus konferenciát február 13-án, Kecskeméten a Szentcsalád Római Katolikus Templom és Közösségi Házban. A zenés áhítatot követően négy különböző foglalkozású, eltérő életutat bejárt és különböző felekezethez tartozó házaspár mondta el ezzel kapcsolatos tapasztalatait a több mint száz fős közönségnek.

Elsőként **Hatházi Róbert** plébániai kormányzó köszöntötte házigazdaként az egybegyűlteket, majd **Szécsi Árpád**, a rendezvényt szervező Keresztény Demokrata Fórum egyesület elnöke utalt arra, hogy a konferencia helyszínéül szolgáló épület tervezői között reformátusok is voltak, így az ökumené a kezdetektől jelen volt a házban. A KDF vezetője jelezte, hogy a novemberi tanácskozásukhoz hasonlóan ezúttal is fiatal, hívő riporterek segítségét kérték, hogy ne monológ jellegű előadások hangozzanak el, hanem a tanúságtételre felkért házaspárok dinamikus beszélgetések keretében próbálják körbejárni, hogy miként lehet a családot, a házasság hivatást és a közszolgálatot összeegyeztetni.

A konferenciát videóüzenetben köszöntötte **Gáncs Péter** evangélikus elnök-püspök, valamint **Bíró László**, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia családbizottságának elnöke. Gáncs püspök szerint Istennek nagy ajándéka a család; már a teremtéstörténetben azt látjuk, hogy Isten fölismeri, hogy az embernek nem jó egyedül. Nem véletlenül ő maga is egy családba érkezik közénk az első karácsonykor, és azóta is a család az a csodálatos műhely, amely lehetőséget ad arra, hogy a hitet továbbadjuk. A házasság olyan kincs, ami veszélyeztetett napjainkban, ezért fontos, hogy ápoljuk, gondozzuk, őrizzük és tovább tudjuk adni. Bíró püspök pedig a prioritás fontosságára hívta fel a figyelmet. A család célja és kiindulópontja a házasság. A családos ember számára első helyen kell lennie a házastársának, a gyermekeinket pedig ne párhuzamosan szeressük, hanem egymás szeretetével; és hogy egymás szeretetével tudjuk szeretni a gyermekeinket, ahhoz az kell, hogy a kettő egy legyen. Mindent ennek kell alárendelni, közte a közösségi munkát is. Ugyanakkor nem szabad leállni a másokért való cselekvéssel. Mert – ahogy Benedek pápa mondta – ha kifelé nem vagyunk keresztények, akkor csak 50%-os keresztények vagyunk.

Áldáskérő imát mondott **Kurdi Viktor**, a kecskeméti pünkösdi gyülekezet presbitere: hálát adott a házasság hetéért és hogy létrejöhetett ez a konferencia; kérte a Szentlelket, hogy egyaránt tegye nyitottá Isten indításaira a megszólalókat és a hallgatóság tagjait is. Igei köszöntőt mondott **Varga Nándor**, a Kecskemét-nyugati egyházrész református lelkipásztora, aki a Jelenések könyvéből származó egyik igéből indult ki: „Légy hű mindhalálig és néked adom az élet koronáját.” Erről a református esküvő egyik mondata jutott eszébe: „hozzá hű leszek, vele megelégszem.” A légy hű mindhaláligban benne van Isten hűsége és tudnunk kell, hogy Isten is megelégszik velünk. Ugyanakkor nem kerülhetjük meg, hogy manapság sok minden válságban van, ami a házassághoz kapcsolódik. Ennek gyökere az elégedetlenség. Isten arra hív, hogy megismerjük önmagunkat és Istent is. Amíg az ember ezen az úton nem megy végig, addig elégedetlen lesz a társával, a világgal és Istennel is. Milyen nehéz hűségese lenni, ha nem vagyok vele elégedett. És milyen édes a hűség, ha meg vagyok vele elégedve. Tudnunk kell elégedettek lenni az életünkkel, a társunkkal Isten kezében, a világgunkkal, látva, hogy mekkora szükség van Isten kegyelmére, megváltására.

Az első „helyszíni” interjú során dr. Balázs-Bóna Judit, a Lánchíd Rádió riportere kérdezte Prof. Dr. Balla Péter lelkipásztort, teológust, a Károli Gáspár Református Egyetem rektorát és feleségét, Dr. Hegedűs Gyöngyi bőrgyógyász főorvost.

Fiatal korukban egy közösségbe jártak, szüleik is ismerték egymást. Voltak olyan közösségi tagok, akik imádkoztak azért, hogy egymásra találjanak. Egy évnél is rövidebb együttjárás után kötöttek házasságot 26 évvel ezelőtt. Gyöngyi édesapja, a néhai Hegedűs Lóránt püspök adta őket össze. Gyülekezeti ünnep volt, amikor a beosztott lelkész elvette a vezető lelkész lányát. Négy gyermekük van, Gyöngyi kilenc évig volt otthon gyermekeikkel.

Gyöngyi: Volt egy időszak, amikor elmentünk esküvőkre és az esküszöveget hallva szinte megijedtem, hogy Istenem, nem is tudják ezek, hogy mit vállalnak. Ez az ijedtség ma már nincs bennem.

Péter: Az elhívásom lelkipásztori szolgálatra szólt és szól. Diákjaimnak is elmondom, hogy egy különleges szolgálatnak tekintem, hogy leendő lelkészeket képezek.

Amikor még kicsik voltak a gyermekeik, mit tudtak kezdeni a folyamatos gyermekzsivajjal?

Péter: Kialakítottam egy olyan munkamódszert, hogy úgy is tudok dolgozni, hogy hangok vannak körülöttem. A mai napig szívesen hazamegyek a rektori hivatalból és otthonról dolgozom (az e-mailek világában ez könnyebb is, mint régen lett volna), de ez egy belső titok.

Gyöngyi: Sosem zavart a zshivaj, kialakítottam magamnak egy „standby-üzemmódot”. Egyszer egy ismerőssel beszélgettünk telefonon, és egyszer csak megkérdezte, hogy hogyan tudok én ilyen lármában telefonálni, hiszen ő alig hall engem. Én meg visszakérdeztem, hogy milyen lármáról beszél, én nem hallok semmit. Ennyire hozzászóltam a családi háttérzsivajhoz. Péter sem szerette soha, hogy egy párnázott szobában, elzárva tőlünk dolgozzon. Ha valamelyik gyermekünk szólt hozzám én pedig valami mással foglalkoztam, Péter csak ennyit mondott a gyerekeknek: „Tudod fiam, amikor anyád így néz, akkor úgysem hall.”

A környezetük hogyan viszonyult ahhoz, hogy négy gyermekük van?

Gyöngyi: Két sztenderd kérdés van mindig: „És ennyit is akartatok?” illetve: „És mindegyik ugyanattól a férfitől?”

Milyen a családi lét mostanában a Balla családban?

Péter: A gyermekeink felnőttek. Nem akarunk rájuk telepedni, de jólesik, ha valamit megkérdeznek. Néha elhívnak családokhoz vendégszolgálatra. Sosem szoktam a gyermekeinket kényszeríteni, hogy velem jöjjenek, de néha maguktól jönnek. Jólesik, amikor mind a hatan el tudunk menni egy-egy ilyen alkalomra.

Legfontosabb, hogy Jézussal legyen kapcsolatuk, és ebben a kapcsolatban találjanak párt és pályát, ezen belül nem szólunk bele sem a pár-, sem a pályaválasztásukba. Amikor a fiaink barátnői nálunk vannak, akkor is ugyanúgy imádkozunk.

A második interjút Borbás Barna, a Heti Válasz újságírója készítette Jóföldi Endre cégvezetővel, aki a kaposvári Békevár Baptista Gyülekezet vezetője is, és feleségével, a pedagógus Jóföldi Tímeával.

A cég, amelyet Endre vezet, egy számítástechnikai vállalkozás és az internetes keresésre specializálódott.

Endre: A kereséssel kapcsolatban egy bibliai idézettel kezdenék: „Keressétek előbb Isten országát és az Ő igazságát!” Fel kell tennünk a kérdést: tudunk-e fontos dolgokra keresni? Gondolok itt pl. a párválasztásra, pályaválasztásra stb. A párválasztással kapcsolatban csak a Teremtés könyvére szeretnék utalni, amikor Isten elaltatta a férfit, és így alkotta meg a párját. Ez sokszor igaz ránk, férfiakra, hogy szinte álomban vagyunk, amikor megtaláljuk az igazi párunkat, de ugyanakkor megnyugtató, hogy nem kell annyira keresni, mert Isten megadja nekünk.

Mennyire működik a közösségi lét a társkeresésben?

Tímea: Nagy a fiatalok szívében az ínség a közösségre, az online közösségek nem azok, amelyekre igazán vágnak. Azon vagyunk, hogy a legnagyobb gyermekünk olyan közösségekbe, társaságba járjon, ahol valódi kapcsolatokra és esetleg társra is találhat. Minket, keresztényeket figyelnek a nem keresztények, mivel szeretnének jó példákat találni. Ha Jézussal járom az életemet, világítani fogok, és jó példaként fogok szolgálni.

Endre: Nagyon fontos, hogy az emberek láthassák egy konfliktus, egy veszekedés után a helyreállást, hogy Isten kegyelmével meg tudunk egymásnak bocsátani. Ha valaki azt mondja, hogy neki semmilyen problémája nincs a házasságával, ott nagyon nagy bajok vannak. Tudunk kell, hogy működik a kegyelem. Csak ebben tudunk élni, meg kell, hogy bocsássak, hiszen ez össze van kötve Isten bocsánatával is.

Hogyan tudják összeegyeztetni a pénzkeresést és a család összetartását bármilyen közösségi feladattal? Hogyan lehet az életformákat össze csiszolni?

Endre: Nem egyszerű, sok dilemmával jár, sokszor érzem, hogy nincs idő mindenre. De az, hogy Istenben hiszünk, mindent meghatároz.

Tímea: Ahogy nőnek a gyerekek, próbálunk olyan önkéntességet választani, ahova a gyerekek is be tudnak kapcsolódni. Közösségi rendezvényre visszük őket, hogy benne legyenek, hogy együtt élje meg a család ezeket. Nagy örömöm, hogy a legnagyobb lányom kezdi ugyanazt szolgálni, amit én is tettem, illetve amit látott más anyukáktól, így nagyon szívesen szolgál.

Endre: Én egy nemzetközi bibliaiskolába járok, és ott az egyik tanárom elmesélt az életéből egy történetet. Egy üzletkötő – nyilván eladási szándékkal – meghívta a tanáromat családjával együtt egy pazar vacsorára és a végén megkérdezte, mik a céljai az életben. A tanárom kis gondolkodás után azt válaszolta: „az a célom, hogy a gyermekeim ott legyenek velem a mennyben.” Az üzletkötő természetesen teljesen lefagyott, de én is úgy gondolom, hogy ha ezt szeretnék, akkor minden egyéb helyreáll.

A harmadik interjú során a Csemő községben élő **Olgyay Gábor** gitár- és népzene-tanár, valamint felesége: **Olgyay Katalin** hegedűtanár mesélt az életükről a Kecskeméti Televízió riporterének, **Salánkiné Kozák Polettnek**.

Az Önök életét két fogalom határozta meg mindig: a zene és a nagycsalád.

Gábor: Bátyám családjában 15 gyermek született, nekünk hat gyermekünk van. Zárt környezetben voltak együtt a gyerekeink, így egy belső közösség alakult ki közöttük.

A családi zenekaruk, az Olgyay Hangok liturgikus, vallásos zenét játszik. Hogyan örökítik át ezt a gyerekeikre?

Gábor: Valójában nem volt választási lehetőségük, a gyerekek nem tudtak végigmenni a lakáson úgy, hogy két-három hangszert fel ne rúgjanak. Feleségem három-négy éves korukban elkezdett foglalkozni a gyermekekkel, hangképzéssel stb. A zenekar most átalakul, mivel a nagyobb gyermekeknek szükségképpen ki kell repülniük. Mindenki a saját életét építi már, így a zenekaron túl kellett lépni, de korábban sokfelé megfordultunk az országban és a világban. A legemlékezetesebb fellépéseink közé tartozik az amerikai és a kanadai turné, de egy időben sokat jártunk a Vajdaságba, a Felvidékre, Csallóközbe. A közös zenélések és a turnék révén a gyerekek kétszeresen testvérek és kétszeresen unokatestvérek lettek.

Hogyan ismerkedtek meg egymással?

Gábor: A mi kapcsolatunk Katalinnal szakmai kapcsolatnak indult. Már annak idején is egyházzenevel foglalkoztam, Katalin pedig frissen megtért keresztény volt. Kellott egy hegedűs a zenekaromba és őt ajánlották. Úgy tűnik, zeneileg és hitbeli szempontból egy hullámhosszon vagyunk azóta is.

Hogyan nevelték a gyermekeiket a hitre?

Katalin: Minden gyermekünk máshogyan viszonyul a hithez. Van, akit megérint, de van, aki „lazábban” veszi. Bízom benne, hogy akár rajtunk keresztül, akár máshogyan megérinti őket Isten.

Milyen hatása volt, hogy egymás után jöttek a gyerekek? Sikerült a meghittséget megőrizni?

Gábor: Nem is volt idő, hogy ezen gondolkodjunk. Sok dolgunk volt a gyerekekkel, sokat is dolgoztunk. Nagyon intenzív időszak volt és nem is volt benne semmi gond.

Katalin: Számomra a legnagyobb csoda, hogy ha hazamegyek, mindent úgy találok, ahogy hagytam. A gyermekeink átveszik a felelősségérzetet. Megvannak a leckék stb. Ezt csak kegyelemnek tudom be.

Mi a legnehezebb és a legjobb a nagycsaládban?

Katalin: egy tanárnóm mondta, akire felnézek ma is, hogy ahova Isten báránykát ad, oda legelőt is ad. Azt is megadta, hogy azt csinálhattam, amit szerettem volna.

Gábor: Én összekötném a kettőt: az benne a szép, hogy nehéz.

Az est **utolsó interjúja** során **Szabó Gellért**, Szentkirály polgármestere, a Magyar Faluszövetség elnöke és felesége: **Szabóné Adorján Erika**, a Kecskeméti Piarista Iskola tanítónője válaszolt Salánkiné Kozák Polett kérdéseire.

Milyen indíttatásból lett polgármester?

Gellért: Semmi közöm nem volt a közigazgatáshoz, de a köztársaság kikiáltása nagy hatással volt rám. Emlékszem: folytak a könnyeim. Abban az időben állattenyésztő mérnökként dolgoztam Szentkirályon. Amikor az első választásokra készülődtünk, munkatársaim kérdeztek rá: nem gondoltam-e, hogy polgármesterként induljak. Nem volt betervezve az életembe.

Erika: Minden este későn ér haza és hozza haza a hivatalt. Az esti imánál mondja el, hogy milyen napja volt, milyen gondjai vannak. Én a háttérben maradok és így segítem.

Hogyan látják Szentkirály helyzetét és miért maradtak ott?

Gellért: Kemény Bertalan hasonlata szerint a falu a családok családja. Én ott nőttem fel, akkor még Lászlófalvának hívták. A lakosság 40%-a tanyán él, én is egy ilyen nőttem fel. Ez jelent az önfenntartás területén egy jó értelemben vett önzést: segíts magadon, az Isten is megsegít. Szomszédhoz fordulni nem szégyen, de sokadik a sorban, ha én egyedül nem tudok megoldani valamit. Nem jellemző a faluközösségre a segélyből élés.

Erika: A rendszerváltás előtt nem volt szokás, hogy pedagógus templomban esküdjön, így a mi esküvőnk is titkos volt, mert tanítóként nem mertem ezt felvállalni.

Gellért: A közélet kiváló terepe az evangelizálásnak. Pártnak sosem voltam tagja, így a saját értékrendem szemüvegén keresztül tudok és akarok bárkit tekinteni. Ez mindenkiben látni engedi azt a tulajdonságot, adottságot, amivel a közösség hasznára lenne az illető. Nem találtam még olyan embert, aki valamivel ne tudott volna hasznos lenni.

A közélet nem dajkamese, a pártpolitika pedig egy gyilkos harc, én ebből nem kérek részt. Aggodalmat érzek, hogy az emberek a hatalom oltárán feláldozzák a becsületüket, lelküket. Ennek családok, települések és egész közéletünk látja kárát.

Mennyire meghatározó a családi életükben, hogy hívő katolikusok?

Erika: Mi is sok gyermeket szeretünk volna, de ez nem következett be, nem született gyermekünk. Ez nem elválasztott, hanem összehozott minket. Új lehetőségek jöttek, amelyekre nem számítottunk, a hit kegyelme pedig mindig ott volt velünk.

Gellért: Én tanyasi paraszti közezből jöttem. Nagycsaládból származnak a szüleim, a lászlófalvi templomba teljesen természetes volt, hogy minden vasárnap mentünk. Én ebben nőttem föl, nekem ez a legtermészetesebb dolog. Van igazság abban, hogy mi, rokon lelkek, találkoztunk.

Szokványos kérdés, de talán Önök tudnak rá válaszolni: mi a boldog házasság titka?

Gellért: A legfontosabb dolog, ami minden előtt áll, az a szabadság. A szabadságból az, amit a saját értékrendem alapján én állítok fel magamnak. Azt sosem hittem, hogy minket Isten

egymásnak teremtett, de nagy kegyelemnek érzem, hogy Erikával találkoztam. Innentől a szabadság azt jelenti, hogy ebben a kötelékben vagyok szabad.

Erika: A szeretet mindig megmaradjon, és elsősorban a másikat szeressem, ne saját magamat. A másik elfogadása maradjon az első.

A konferencia végén **Jeney Gábor** atya, a kecskeméti nagytemplom plébánosa, a Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegye családreferense elmondta: jó hallani, hogy a házasság legdrágább kincsünknek a házastársukat tartják, és a Házasság Hete is arra irányul, hogy keressük, találjuk meg és tartsunk ki a házastársunk mellett.

A konferencia négy meghívott házaspárjának részvételét, valamint a riporterek segítségét a Széchenyivárosi Közösségépítő Egyesület, valamint a Parázs Pasztorális Központ köszönte meg a Korda könyvesbolttal közösen összeállított ajándéksomaggal, amelyben a helyi ízekből kóstolót adó finomságok is helyet kaptak. A KDF elnöke egy-egy üveg borral, illetve virággal köszönte meg a fiatal hívő riporterek házastársainak, kísérőinek, hogy most erre a konferenciára, máskor pedig más, a családi „idősávba” eső rendezvényekre „engedik el” párjukat „közszolgálni”.

A találkozót az alkalmi ökumenikus ifjúsági ének-zenekar által előadott dal zárta, Ábel István és a Laus Deo együttes „Annyi minden van” kezdetű könnyűzenei műve, amely az ökumenikus konferencia mottóját is adta:

„Küldetésünk van, hogy szolgáljuk egymást...ezért most kéz a kézben újra Feléd indulunk, hála érte Néked, Urunk!”

Az első hallgatói reakciók a konferencia zárása után

István:

A legfontosabb két dolog, ami eszembe jut a konferenciáról: a sokszínűség és az őszinteség. A legjobban az fogott meg, hogy visszahallottam az alapigazságokat, megerősített abban, amit én magamban is fogalmazgatok nap mint nap, de most jó volt másoktól hallani.

Ildikó:

Ütős volt, amikor az utolsó házaspár elmondta, hogy nekik nincs gyermekük. Egy jó kapcsolatot nem a gyerek tart össze, hanem a köztük lévő viszony és látszott rajtuk, hogy ők mennyire szeretik egymást. Jó volt ezt meghallgatni. Őszinte volt az egész. Ami a legjobban tetszett, az volt, amit az Olgay-apuka mondott, hogy „az a szép benne, hogy nehéz.” Jó volt más felekezetek életébe is egy kicsit belelátni, hogy a gyermeknevelés, a hit, a család ott is ugyanígy zajlik. Ezen még sosem gondolkodtam el és jó volt most ez is megtapasztalni.

Kapitány Zsolt